

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

30 päivänä marraskuuta 2022 *

Yhteisömalli – Mitättömyysmenettely – Langatonta kaukosäädintä esittävä rekisteröity yhteisömalli – Mitättömyysperuste – Tuotteen ulkoasun piirteet, jotka määräytyvät pelkästään tuotteen teknisen käyttötarkoituksen mukaan – Asetuksen (EY) N:o 6/2002 8 artiklan 1 kohta ja 25 artiklan 1 kohdan b alakohta – Tosiseikat tai todisteet, joihin on vedottu tai jotka on esitetty ensimmäisen kerran valituslautakunnassa – Asetuksen N:o 6/2002 63 artiklan 2 kohta – Perusteluvelvollisuus – Perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohta ja 2 kohdan c alakohta

Asiassa T-611/21,

ADS L. Kowalik, B. Włodarczyk s.c., kotipaikka Sosnowiec (Puola), edustajanaan asianajaja M. Oleksyn,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO), asiamiehinään M. Chylińska ja J. Ivanauskas,

vastaajana,

jossa muuna osapuolena EUIPO:n valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä oli

ESSAtech, kotipaikka Přistoupim (Tšekki),

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

toimien päätösneuvotteluissa kokoonpanossa: puheenjohtaja V. Tomljenović sekä tuomarit I. Nömm ja D. Kukovec (esittelevä tuomari),

kirjaaja: hallintovirkamies M. Zwozdziak-Carbonne,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn

ottaen huomioon 11.7.2022 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

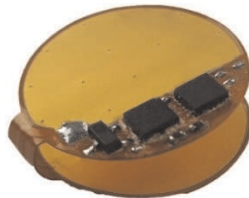
* Oikeudenkäyntikieli: puola.

tuomion

- 1 Kantaja ADS L. Kowalik, B. Włodarczyk s.c. vaatii SEUT 263 artiklaan perustuvassa kanteessaan Euroopan unionin teollisoikeuksien viraston (EUIPO) kolmannen valituslautakunnan 5.7.2021 tekemän päätöksen (asia R 1070/2020-3) (jäljempänä riidanalainen päätös) kumoamista.

Asian tausta

- 2 Kantaja jätti 7.12.2017 EUIPO:lle yhteisömallia koskevan rekisteröintihakemuksen yhteisömallista 12.12.2001 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 6/2002 (EYVL 2002, L 3, s. 1) nojalla.
- 3 Yhteisömalli, jonka rekisteröintiä on haettu ja joka on riitautettu käsiteltävässä asiassa, on esitetty seuraavassa kuvassa:

- 4 Tuotteet, joihin mallia on tarkoitus soveltaa, kuuluvat teollismallien kansainvälisen luokituksen perustamisesta 8.10.1968 tehdyn Locarnon sopimuksen, sellaisena kuin se on muutettuna, mukaiseen luokkaan 14.03 ja vastaavat seuraavaa kuvausta: "(Kaukosäätimet (langattomat) (tarvikkeet -))".
- 5 Riidanalainen malli rekisteröitiin 7.12.2017 yhteisömalliksi numerolla 4 539 302-0001 ja julkaistiin 5.3.2018 yhteisömalleja koskevassa tiedotteessa nro 2018/044.
- 6 Muuna osapuolena EUIPO:n valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä ollut ESSAtech jätti 20.5.2019 riidanalaisen mallin mitättömäksi julistamista koskevan hakemuksen asetuksen N:o 6/2002 52 artiklan nojalla.
- 7 Mitättömäksi julistamista koskevan hakemuksen tueksi vedottiin asetuksen N:o 6/2002 25 artiklan 1 kohdan b alakohdassa, luettuna yhdessä 8 artiklan 1 ja 2 kohdan kanssa, tarkoitettuun perusteeseen.
- 8 Mitättömyysoasto hylkäsi 6.4.2020 mitättömäksi julistamista koskevan hakemuksen.
- 9 EUIPO:n valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä ollut muu osapuoli valitti 27.5.2020 mitättömyysoaston päätöksestä EUIPO:n valituslautakuntaan asetuksen N:o 6/2002 55–60 artiklan nojalla.
- 10 Riidanalaisella päätöksellä EUIPO:n kolmas valituslautakunta hyväksyi valituksen, kumosi mitättömyysoaston päätöksen ja julisti riidanalaisen mallin mitättömäksi.

- 11 Valituslautakunta korosti tässä yhteydessä ensinnäkin sitä, että kyseessä olevan tuotteen, nimittäin paristokäyttöisten sähkölaitteiden kaukosäätimen pariston päälle asetettavan laitteen, teknisenä käyttötarkoituksena oli mahdollistaa pariston virransyötön keskeytyminen, kun laitetta ei käytetä. Toiseksi se totesi, että kyseisen tuotteen ulkoasun piirteet olivat seuraavat: kaksi kullankeltaista ja kastajanruskeaa pyöreää levyä, nämä kaksi pyöreää levyä yhdistävä nauha ja toisen levyn toisella laidalla oleva elektroniikkakomponenteista valmistettu painettu piiri. Kolmanneksi valituslautakunta katsoi, että kaikki nämä piirteet määräytyivät yksinomaan kyseisen tuotteen teknisen käyttötarkoituksen mukaan, joten riidanalainen malli oli julistettava mitättömäksi asetuksen N:o 6/2002 25 artiklan 1 kohdan b alakohdan, luettuna yhdessä 8 artiklan 1 kohdan kanssa, nojalla.

Asianosaisten vaatimukset

- 12 Kantaja vaatii lähinnä, että unionin yleinen tuomioistuin
- kumoaa riidanalaisen päätöksen
 - velvoittaa EUIPO:n ja EUIPO:n valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä olleen muun osapuolen korvaamaan oikeudenkäyntikulut, EUIPO:ssa aiheutuneet kulut mukaan luettuina.
- 13 EUIPO vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin
- hylkää kanteen
 - velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

Ensimmäisen kerran unionin yleisessä tuomioistuimessa esitettyjen asiakirjojen tutkittavaksi ottaminen

- 14 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin ottaa kannekirjelmän liitteisiin A.4–A.6 sisältyvät verkkosivuston ruutukaappaukset huomioon todisteina. Kantajan mukaan nämä asiakirjat osoittavat, että kyseessä olevan mallin kattamille tuotteille on olemassa vaihtoehtoja ja että luomisvapautta on rajoitettu vakavasti.
- 15 EUIPO:n mielestä kannekirjelmän liitteitä A.4–A.6 ei voida ottaa tutkittavaksi, koska niihin sisältyvät asiakirjat esitettiin ensimmäisen kerran unionin yleisessä tuomioistuimessa.
- 16 On todettava, että kuten asiakirja-aineistosta ilmenee, kannekirjelmän liitteisiin A.4–A.6 sisältyviä asiakirjoja ei esitetty EUIPO:ssa, vaan ne esitettiin ensimmäisen kerran unionin yleisessä tuomioistuimessa.
- 17 Oikeuskäytännöistä kuitenkin ilmenee, että asetuksen N:o 6/2002 61 artiklan sanamuodon perusteella unionin yleisen tuomioistuimen on valvottava valituslautakunnan päätöstä sen käsiteltäväksi saatettujen oikeudellisten kysymysten kannalta. Näin ollen unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä ei ole tutkia uudelleen tosiseikkoja sellaisten todisteiden perusteella, jotka esitetään ensimmäistä kertaa vasta tässä tuomioistuimessa. Näiden perusteiden

hyväksyminen olisi nimittäin vastoin unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 188 artiklaa, jonka mukaan asian käsittelyyn unionin yleisessä tuomioistuimessa liittyvillä asianosaisten toimittamilla kirjelmillä ei voida muuttaa oikeusriidan kohdetta siitä, mikä se oli valituslautakunnassa (ks. vastaavasti tuomio 23.10.2013, Viejo Valle v. SMHV – Établissements Coquet (Kahvikuppi ja aluslautanen, joissa on uurteita, ja syvä lautanen, jossa on uurteita), T-566/11 ja T-567/11, EU:T:2013:549, 63 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

- 18 Ensimmäisen kerran unionin yleisessä tuomioistuimessa esitetyt asiakirjat on siis jätettävä huomiotta, eikä niiden todistusvoimaa ole tarpeen tutkia (ks. vastaavasti tuomio 18.3.2010, Grupo Promer Mon Graphic v. SMHV – PepsiCo (Pyöreä mainostarvike), T-9/07, EU:T:2010:96, 24 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 19 Kannekirjelmän liitteisiin A.4–A.6 sisältyviä asiakirjoja ei näin ollen voida ottaa huomioon, minkä vuoksi ne on jätettävä tutkimatta.

Kanneperusteiden perusteltavuus

- 20 Kantaja vetoaa kanteensa tueksi lähinnä kahteen kanneperusteeseen. Ensimmäinen kanneperuste koskee asetuksen N:o 6/2002 8 artiklan 1 kohdan, luettuna yhdessä saman asetuksen 25 artiklan 1 kohdan b alakohdan kanssa, rikkomista ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 41 artiklan 2 kohdan c alakohdan, luettuna yhdessä 41 artiklan 1 kohdan kanssa, rikkomista. Toinen kanneperuste koskee asetuksen N:o 6/2002 63 artiklan 1 kohdan, luettuna yhdessä saman asetuksen 63 artiklan 2 kohdan kanssa, rikkomista ja perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan c alakohdan, luettuna yhdessä 41 artiklan 1 kohdan kanssa, rikkomista.
- 21 Kanteen tutkiminen on aloitettava toisen kanneperusteen tarkastelulla.
- 22 Toisessa kanneperusteessa kantaja väittää, ettei valituslautakunta käsitellyt asianmukaisesti mitättömäksi julistamista koskevan hakemuksen tekijän ensimmäisen kerran valituslautakunnassa esittämiä todisteita ja väitteitä, nimittäin kyseiseen lautakuntaan tehdyn valituksen perustelut sisältävän kirjelmän liitteitä 1–4.
- 23 Ensinnäkin kantajan mukaan valituslautakunta rikkoi lähinnä asetuksen N:o 6/2002 63 artiklan 1 kohtaa, luettuna yhdessä saman asetuksen 63 artiklan 2 kohdan kanssa. Toiseksi kantaja vetoaa perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan c alakohdan, luettuna yhdessä sen 41 artiklan 1 kohdan kanssa, rikkomiseen.
- 24 EUIPO kiistää kantajan väitteet.
- 25 EUIPO väittää ensinnäkin, että valituslautakunta käytti oikein harkintavaltaansa valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä olleen muun osapuolen esittämien todisteiden hyväksymisen yhteydessä, koska asetuksen 2017/1001 täydentämisestä ja delegoidun asetuksen (EU) 2017/1430 kumoamisesta 5.3.2018 annetun komission delegoidun asetuksen (EU) 2018/625 (EUVL 2018, L 104, s. 1) 27 artiklan 4 kohdassa säädetty edellytykset täyttyivät käsiteltävässä asiassa. Toiseksi se korostaa, että koska kantaja ei ollut riitauttanut näiden todisteiden hyväksymistä, valituslautakunta ei ollut velvollinen perustelemaan sitä nimenomaisesti.

- 26 Käsiteltävässä asiassa asiakirja-aineistosta ilmenee, että mitättömäksi julistamista koskevan hakemuksen tekijä toimitti valituslautakunnalle mitättömyysoaston päätöksestä tekemänsä valituksen yhteydessä valituksensa perustelut sisältävän kirjelmän, joka sisälsi liitteet 1–4. Kyseiset liitteet sisälsivät seuraavat todisteet:
- kuvia ympyränmuotoisista integroiduista piireistä ja hyperlinkkejä niiden lähteisiin (liite 1)
 - hyperlinkki YouTube-verkkosivustolla olevaan videoon sekä kuvia, jotka osoittavat tuotteen käytön (liite 2)
 - kuvia aiemmista malleista ja hyperlinkkejä niiden lähteisiin (liite 3)
 - tuotteen kuvaus (liite 4).
- 27 Kuten asiakirja-aineistosta ilmenee ja kuten asianosaiset myöntävät, valituslautakuntaan tehdyn valituksen perustelut sisältävän kirjelmän liitteet 1–4 sisältävät tosiseikkoja tai todisteita, joihin vedottiin tai jotka esitettiin ensimmäisen kerran valituslautakunnassa. Mitättömäksi julistamista koskevan hakemuksen tekijä esitti kyseisessä kirjelmässä myös tähän liittyvän lisäperustelun, joka ei sisältynyt mitättömäksi julistamista koskevaan hakemukseen.
- 28 Tässä yhteydessä on todettava, että asetuksen N:o 6/2002 63 artiklan 1 kohdan mukaan ”menettelyssä [EUIPO] tutkii tosiseikat viran puolesta”, mutta ”mitättömäksi julistamista koskevan hakemuksen käsittelyssä tutkiminen rajataan seikkoihin, joihin osapuolet ovat vedonneet, ja heidän esittämiinsä vaatimuksiin”. Kyseisen asetuksen 63 artiklan 2 kohdassa säädetään lisäksi, että ”[EUIPO] ei voi ottaa huomioon tosiseikkoja, joihin osapuolet eivät ole vedonneet, eikä todisteita, joita ei ole esitetty määrääjässä”.
- 29 Asetuksen N:o 6/2002 63 artiklan 2 kohdan sanamuodosta ilmenee, että pääsäännön mukaan ja ellei erikseen ole toisin säädetty, asian osapuolet voivat esittää tosiseikkoja ja todisteita niiden määräaikojen päättymisen jälkeen, jotka niiden esittämiseksi on asetettu asetuksen N:o 6/2002 säännöksillä, eikä EUIPO:ta ole millään tavoin kielletty ottamasta huomioon tosiseikkoja tai todisteita, joihin on vedottu tai jotka on esitetty tällä tavalla liian myöhään (ks. vastaavasti tuomio 5.7.2017, Gamet v. EUIPO – ”Metal-Bud II” Robert Gubała (Ovenkahva), T-306/16, ei julkaistu, EU:T:2017:466, 15 kohta; ks. analogisesti myös tuomio 13.3.2007, SMHV v. Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, 42 kohta).
- 30 Kyseisessä säännöksessä todetaan, että EUIPO ”voi” tällaisessa tapauksessa päättää olla ottamatta huomioon tällaisia tosiseikkoja ja todisteita, ja annetaan näin sille laaja harkintavalta päättää perustellen tältä osin päätöksensä, onko ne otettava huomioon vai ei (ks. vastaavasti tuomio 5.7.2017, Ovenkahva, T-306/16, ei julkaistu, EU:T:2017:466, 16 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 31 Valituslautakunnan harkintavallan käytöstä sen ottaessa mahdollisesti huomioon tosiseikat tai todisteet, joihin on vedottu tai jotka on esitetty ensimmäisen kerran valituslautakunnassa, on todettava, että tällainen huomioon ottaminen voi olla perusteltua, jos delegoidun asetuksen 2018/625 27 artiklan 4 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät.

32 Delegoidun asetuksen 2018/625 27 artiklan 4 kohdassa säädetään erityisesti seuraavaa:

”Asetuksen – – 2017/1001 95 artiklan 2 kohdan mukaisesti valituslautakunta voi hyväksyä tosiseikkoja tai todisteita, jotka esitetään sille ensimmäistä kertaa ainoastaan, jos kyseiset tosiseikat tai todisteet täyttävät seuraavat vaatimukset:

a) niillä on lähtökohtaisesti todennäköisesti merkitystä asian ratkaisuun; ja

b) niitä ei ole esitetty ajoissa pätevistä syistä, erityisesti jos ne pelkästään täydentävät merkityksellisiä tosiseikkoja ja todisteita, jotka oli jo esitetty ajoissa, tai ne jätetään ensimmäisen elimen omasta aloitteestaan valituksen kohteena olevassa päätöksessä tekemien tai tutkimien toteamusten kiistämiseksi.”

33 Delegoitua asetusta 2018/625 sovelletaan nimittäin yhteisömallien alalla, sillä asetuksen N:o 6/2002 108 artiklan nojalla kyseisen delegoidun asetuksen valituslautakuntien menettelyjä koskevia säännöksiä sovelletaan myös kyseisen asetuksen 55 artiklassa mainituista päätöksistä tehtyihin valituksiin (tuomio 24.3.2021, Lego v. EUIPO – Delta Sport Handelskontor (Lelurakennussarjalaatikon osa), T-515/19, ei julkaistu, EU:T:2021:155, 44 kohta). Viimeksi mainittu artikla koskee erityisesti mitättömyysoaston päätöksiä, kuten käsiteltävä asia.

34 Lisäksi on todettava, että asetuksen N:o 6/2002 63 artiklan 2 kohdassa on sama sisältö kuin asetuksen 2017/1001 95 artiklan 2 kohdassa, johon viitataan nimenomaisesti delegoidun asetuksen 2018/625 27 artiklan 4 kohdassa.

35 Tästä seuraa, että delegoidun asetuksen 2018/625 27 artiklan 4 kohdassa säädettyjä edellytyksiä sovelletaan soveltuvien osin asetuksen N:o 6/2002 63 artiklan 2 kohtaan. Valituslautakunnan mahdollisuudesta ottaa asetuksen 63 artiklan 2 kohdan nojalla huomioon tosiseikat tai todisteet, joihin on vedottu tai jotka on esitetty ensimmäisen kerran valituslautakunnassa, säädetään siis edellä mainitun delegoidun asetuksen 27 artiklan 4 kohdassa (ks. analogisesti tuomio 6.10.2021, Kondyterska korporatsiia ”Roshen” v. EUIPO – Krasnyj Octyabr (Hummerin kuva), T-254/20, ei julkaistu, EU:T:2021:650, 55 ja 56 kohta).

36 Oikeuskäytännön mukaan unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä on arvioida, onko valituslautakunta käyttänyt tehokkaasti laajaa harkintavaltaansa päättääkseen perustellusti ja ottamalla asianmukaisesti huomioon kaikki merkitykselliset seikat, ottaako se tosiseikat tai todisteet, joihin on vedottu tai jotka on esitetty ensimmäisen kerran valituslautakunnassa, huomioon päätöksessä, joka sen oli annettava, vai jättääkö se ne huomiotta. Unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä on myös arvioida, onko valituslautakunta käyttänyt asianmukaisesti sille asetuksen N:o 6/2002 63 artiklan 2 kohdassa annettua harkintavaltaa (ks. tuomio 5.7.2017, Ovenkahva, T-306/16, ei julkaistu, EU:T:2017:466, 18 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Edellä 35 kohdan perusteella viimeksi mainittua säännöstä on sovellettava yhdessä delegoidun asetuksen 2018/625 27 artiklan 4 kohdan kanssa.

37 Kuten edellä 30 ja 36 kohdassa mainitusta asetuksen N:o 6/2002 63 artiklan 2 kohtaa koskevasta oikeuskäytännöstä ilmenee, valituslautakunnan on käytettävä kyseisessä säännöksessä säädettyä harkintavaltaansa päättäessään perustellen tältä osin päätöksensä, onko tosiseikat tai todisteet, joihin on vedottu tai jotka on esitetty ensimmäisen kerran valituslautakunnassa, otettava huomioon vai ei. Tämä velvollisuus todetaan myös delegoidun asetuksen 2018/625 27 artiklan 4 kohtaa koskevassa oikeuskäytännössä, jonka mukaan siinä tapauksessa, että valituslautakunta hyväksyy tällaiset seikat ja tukeutuu niihin, sen on asetuksen

N:o 6/2002 62 artiklan mukaisesti välttämättä perusteltava, miksi se katsoo edellä mainitun delegoidun asetuksen 27 artiklan 4 kohdassa säädettyjen edellytysten täyttyneen (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 30.6.2021, Skyliners v. EUIPO – Sky (SKYLINERS), T-15/20, ei julkaistu, EU:T:2021:401, 80 kohta).

- 38 Tältä osin on huomautettava, että valituslautakunnan velvollisuus käyttää asetuksen N:o 6/2002 63 artiklan 2 kohdan mukaista harkintavaltaansa päättäessään perustellen tältä osin päätöksensä, onko tosiseikat tai todisteet, joihin on vedottu tai jotka on esitetty ensimmäisen kerran valituslautakunnassa, otettava huomioon vai ei, perustuu hallinnon velvollisuuteen perustella päätöksensä.
- 39 Lisäksi valituslautakunnan on välttämättä tutkittava sellaisten tosiseikkojen tai todisteiden hyväksymistä, joihin on vedottu tai jotka on esitetty ensimmäisen kerran valituslautakunnassa, ennen kuin se mahdollisesti analysoi näitä seikkoja sille tehdyn valituksen perusteltavuutta tarkastellessaan.
- 40 Näin ollen riidanalaisen päätöksen on sekä sellaisten tosiseikkojen tai todisteiden hyväksymisen, joihin on vedottu tai jotka on esitetty ensimmäisen kerran valituslautakunnassa, tutkimisen että pääasiaa koskevien kysymysten tutkimisen osalta täytettävä perusteluvelvollisuutta koskevat vaatimukset, joista määrätään muun muassa perusoikeuskirjan 41 artiklassa, jonka otsikko on ”Oikeus hyvään hallintoon”, ja erityisesti saman artiklan 1 kohdassa ja 2 kohdan c alakohdassa, joita kantajan väitteiden mukaan on myös rikottu.
- 41 Tässä yhteydessä on todettava, että perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohdassa määrätään, että ”jokaisella on oikeus siihen, että unionin toimielimet ja laitokset käsittelevät hänen asiansa puolueettomasti, oikeudenmukaisesti ja kohtuullisessa ajassa”. Kyseisen artiklan 2 kohdan c alakohdassa puolestaan täsmennetään, että ”tähän oikeuteen sisältyy erityisesti – – hallintoelinten velvollisuus perustella päätöksensä”.
- 42 Myös asetuksen N:o 6/2002 62 artiklasta johtuvan perusteluvelvollisuuden tarkoituksena on mahdollistaa yhtäältä se, että asianosaiset tuntevat tehdyn päätöksen perusteet, jotta he voivat puolustaa oikeuksiaan, ja toisaalta se, että unionin tuomioistuimet voivat valvoa asianomaisen päätöksen laillisuutta (tuomio 16.2.2017, Antrax It v. EUIPO – Vasco Group (Luonnollisen kierron vedenlämmittimet, joita käytetään lämpöpattereissa), T-828/14 ja T-829/14, EU:T:2017:87, 82 kohta).
- 43 Sitä kysymystä, täyttävätkö päätöksen perustelut nämä vaatimukset, on arvioitava paitsi sanamuodon myös asiayhteyden ja kaikkien kyseiseen asiaan liittyvien oikeudellisten sääntöjen nojalla (tuomio 9.2.2017, Mast-Jägermeister v. EUIPO (Pikarit), T-16/16, EU:T:2017:68, 58 kohta).
- 44 On korostettava, että perusteluvelvollisuudella pyritään myös estämään mielivaltaisten päätösten tekeminen. Sillä on siten itsekuria edistävä vaikutus siinä mielessä, että koska päätöksen tekijä on velvollinen esittämään päätöksen perustelut, se on velvollinen myös varmistamaan, että nämä perustelut ovat tarkoituksenmukaisia, johdonmukaisia ja riittävän täsmällisiä.
- 45 Valituslautakunnan on siis sille asetuksen N:o 6/2002 63 artiklan 2 kohdassa annettua harkintavaltaa käyttäessään perusteltava päätöksensä, joka koskee sellaisten tosiseikkojen tai todisteiden hyväksymistä, joihin on vedottu tai jotka on esitetty ensimmäisen kerran

valituslautakunnassa, ja ilmoitettava muun muassa, voidaanko kyseiset seikat hyväksyä delegoidun asetuksen 2018/625 27 artiklan 4 kohdassa säädettyjen edellytysten perusteella. Käsiteltävässä asiassa on siksi varmistettava, onko valituslautakunta noudattanut tätä velvoitetta.

- 46 Käsiteltävässä asiassa valituslautakunta ei todennut riidanalaisessa päätöksessä nimenomaisesti, että se hyväksyy tosiseikat tai todisteet, joihin on vedottu tai jotka on esitetty valituslautakunnalle tehdyn valituksen perustelut sisältävän kirjelmän liitteissä 1–4, mutta on katsottava, että valituslautakunta otti kyseiset seikat implisiittisesti mutta välttämättä huomioon. Yhtäältä useita mainituissa liitteissä esitettyjä todisteita ei nimittäin ainoastaan mainittu riidanalaisen päätöksen 15 kohtaan sisältyvässä osapuolten valitusperusteiden ja väitteiden esittelyssä, vaan niiden huomioon ottaminen voidaan päätellä myös siitä, että päätöksen perusteluissa viitataan kaikkiin valituslautakunnassa esitettyihin tosiseikkoihin, väitteisiin ja todisteisiin. Toisaalta sekä kantaja että EUIPO ovat kirjelmässään yhtä mieltä tällaisesta hyväksymisestä.
- 47 On kuitenkin todettava, ettei riidanalaisen päätöksen perusteluihin sisälly mitään tietoa siitä, miksi valituslautakunta hyväksyi tosiseikat tai todisteet, joihin mitättömäksi julistamista koskevan hakemuksen tekijä vetosi tai jotka se esitti ensimmäisen kerran valituslautakunnassa.
- 48 Unionin yleinen tuomioistuin ei siis voi tutkia sitä, sovelsiko valituslautakunta asetuksen 2018/625 27 artiklan 4 kohtaa ja täyttyivätkö kyseisessä säännöksessä säädetyt molemmat edellytykset ennen kuin tosiseikat tai todisteet, joihin vedottiin tai jotka esitettiin ensimmäisen kerran valituslautakunnassa, hyväksyttiin. Se ei etenäkään voi varmistaa, onko valituslautakunta tutkinut yhtäältä kyseisillä seikoilla ensi arviolta riita-asian kannalta olevaa merkitystä ja toisaalta mahdollisia päteviä syitä niiden myöhäiselle esittämiselle. Unionin yleinen tuomioistuin ei siksi voi tietää hyväksymisen perusteluja eikä arvioida tältä osin riidanalaisen päätöksen perusteltavuutta.
- 49 Koska riidanalaisessa päätöksessä ei myöskään perustella, miksi sellaiset tosiseikat tai todisteet hyväksyttiin, joihin vedottiin tai jotka esitettiin ensimmäisen kerran valituslautakunnassa, osapuolet eivät voi tietää tämän hyväksymisen perusteluja, jotta ne voisivat puolustaa oikeuksiaan.
- 50 Näin ollen on todettava, että koska riidanalaisessa päätöksessä ei perustella sellaisten tosiseikkojen tai todisteiden hyväksymistä, joihin vedottiin tai jotka esitettiin ensimmäisen kerran valituslautakunnassa, valituslautakunta ei noudattanut asetuksen N:o 6/2002 63 artiklan 2 kohdasta ja perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan c alakohdasta, luettuna yhdessä sen 41 artiklan 1 kohdan kanssa, johtuvia vaatimuksia.
- 51 Tätä päätelmää ei voida kyseenalaistaa EUIPO:n esittämillä väitteillä.
- 52 Ensinnäkin on hylättävä EUIPO:n väite siitä, että koska kantaja ei ollut riitauttanut valituslautakunnassa sellaisten tosiseikkojen tai todisteiden hyväksymistä, joihin vedottiin tai jotka esitettiin ensimmäisen kerran valituslautakunnassa, valituslautakunta ei ollut velvollinen perustelemaan nimenomaisesti niiden hyväksymistä.
- 53 Oikeuskäytännöstä nimittäin ilmenee ensinnäkin, että perustelut voivat olla implisiittisiä, kunhan asianosaiset saavat niiden avulla selville syyt, joiden vuoksi valituslautakunnan päätös on tehty, ja toimivaltaisella tuomioistuimella on käytettävissään riittävät tiedot, jotta se kykenee harjoittamaan laillisuusvalvontaansa (tuomio 25.4.2013, Bell & Ross v. SMHV – KIN (Rannekellon kehys), T-80/10, ei julkaistu, EU:T:2013:214, 37 kohta). Kuten edellä 48 ja 49 kohdassa todettiin, näin ei kuitenkaan ole käsiteltävässä asiassa.

- 54 Toiseksi, kuten edellä 45 kohdassa todettiin, valituslautakunnan on sille asetuksen N:o 6/2002 63 artiklan 2 kohdassa annettua harkintavaltaa käyttäessään perusteltava päätöksensä, joka koskee sellaisten tosiseikkojen tai todisteiden hyväksymistä, joihin on vedottu tai jotka on esitetty ensimmäisen kerran valituslautakunnassa, ja ilmoitettava muun muassa, voidaanko kyseiset seikat hyväksyä delegoidun asetuksen 2018/625 27 artiklan 4 kohdassa säädettyjen edellytysten perusteella.
- 55 Tästä seuraa, että edellä 52 kohdassa tarkoitettua EUIPO:n väitettä on tutkittava sen perusteella, että valituslautakunta on velvollinen muun muassa ilmoittamaan, voidaanko delegoidun asetuksen 2018/625 27 artiklan 4 kohdassa säädetty edellytykset huomioon ottaen hyväksyä tosiseikkoja tai todisteita, joihin vedotaan tai jotka esitetään ensimmäisen kerran valituslautakunnassa.
- 56 Asetuksen N:o 6/2002 63 artiklan 1 kohdan mukaan EUIPO:n tutkiminen rajataan mitättömäksi julistamista koskevan hakemuksen käsittelyssä – kuten käsiteltävässä asiassa – seikkoihin, joihin osapuolet ovat vedonneet, ja heidän esittämiinsä vaatimuksiin.
- 57 Asetuksen N:o 6/2002 63 artiklan 1 kohdassa valituslautakuntaa ei kuitenkaan vapauteta velvollisuudesta tutkia ja perustella sellaisten tosiseikkojen tai todisteiden hyväksymistä, joihin vedottiin tai jotka esitettiin ensimmäisen kerran valituslautakunnassa, delegoidun asetuksen 2018/625 27 artiklan 4 kohdan nojalla sen vuoksi, ettei valittaja ole kiistänyt näiden seikkojen tutkittavaksi ottamisen edellytysten täyttymistä.
- 58 Delegoidun asetuksen 2018/625 27 artiklan 2 kohdan mukaan valituslautakunnan on nimittäin tutkittava viran puolesta oikeudelliset seikat, joihin osapuolet eivät ole vedonneet, ainoastaan, jos ne koskevat olennaisia menettelyvaatimuksia tai kun niiden ratkaiseminen on tarpeen, jotta varmistetaan, että asetusta N:o 6/2002 sovelletaan oikein, kun otetaan huomioon tosiseikat, todisteet ja argumentit, jotka osapuolet ovat esittäneet (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 10.6.2020, L. Oliva Torras v. EUIPO – Mecánica del Frío (Ajoneuvojen kiinteät kytkimet), T-100/19, EU:T:2020:255, 70–72 kohta ja tuomio 13.10.2021, Škoda Investment v. EUIPO – Škoda Auto (Nuoli, jossa on siipi), T-712/20, EU:T:2021:700, 24 kohta).
- 59 Käsiteltävässä asiassa kysymys siitä, voidaanko tosiseikat tai todisteet, joihin on vedottu tai jotka esitetään ensimmäisen kerran valituslautakunnassa, hyväksyä delegoidun asetuksen 2018/625 27 artiklan 4 kohdan nojalla, koskee asetuksen N:o 6/2002 asianmukaista soveltamista, kun otetaan huomioon kyseisen artiklan 2 kohdassa tarkoitettut tosiseikat, todisteet ja argumentit, jotka osapuolet ovat esittäneet. Valituslautakunnan on siten tutkittava tämä kysymys viran puolesta ja perusteltava vastauksensa.
- 60 Toisin kuin EUIPO väittää, valituslautakuntaa ei näin ollen ole vapautettu velvollisuudesta tutkia delegoidun asetuksen 2018/625 27 artiklan 4 kohdan nojalla sellaisten tosiseikkojen tai todisteiden hyväksymistä, joihin vedottiin tai jotka esitettiin ensimmäisen kerran valituslautakunnassa, eikä velvollisuudesta esittää tätä koskevat perustelut riidanalaisessa päätöksessä pelkästään siksi, ettei valittaja ole kiistänyt tällaista hyväksymistä valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä.
- 61 Kolmanneksi tätä päätelmää tukee delegoidun asetuksen 2018/625 27 artiklan 4 kohdan tavoite.

- 62 Delegoidun asetuksen 2018/625 27 artiklan 4 kohdan tarkoituksena on nimittäin muun muassa varmistaa EUIPO:n menettelyjen sujuvuus ja tehokkuus kannustamalla osapuolia noudattamaan niille asetettuja määräaikoja (ks. vastaavasti tuomio 19.1.2022, Masterbuilders, Heiermann, Schmidtmann v. EUIPO – Cirillo (POMODORO), T-76/21, ei julkaistu, EU:T:2022:16, 37 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 63 Delegoidun asetuksen 2018/625 27 artiklan 4 kohdalla on siten yleisen edun mukainen tavoite. Näissä olosuhteissa ja koska kyseisellä säännöksellä ei suojata ainoastaan kyseessä olevien osapuolten etua, ne eivät voi määrätä todisteiden hyväksymistä koskevien sääntöjen noudattamisen tutkimisesta.
- 64 Edellä 52 kohdassa mainitun EUIPO:n väitteen mukaan osapuolet voivat määrätä delegoidun asetuksen 2018/625 27 artiklan 4 kohdassa säädettyjen todisteiden hyväksymistä koskevien sääntöjen noudattamisen tutkimisesta, koska tämän väitteen mukaan riidanalaisen päätöksen perustelujen sisältö riippuu kyseiseen säännökseen perustuvan tutkimisen osalta siitä, onko sellaisten tosiseikkojen tai todisteiden hyväksyminen, joihin vedottiin tai jotka esitettiin ensimmäisen kerran valituslautakunnassa, riitautettu valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä. Valituslautakunnan velvollisuus noudattaa lainsäädäntöä muun muassa sen valvoessa todisteiden hyväksymistä lakisääteisten edellytysten ja perustelemista koskevien vaatimusten osalta ei voi kuitenkaan riippua siitä, että osapuolet vaativat siltä tällaista valvontaa.
- 65 Neljänneksi on todettava, että kuten delegoidun asetuksen 2018/625 27 artiklan 4 kohtaa koskevasta oikeuskäytännöstä ilmenee, todisteita esittävän osapuolen on ilmoitettava syyt, joiden vuoksi nämä todisteet esitetään menettelyn tässä vaiheessa, ja osoitettava, ettei niitä voitu esittää mitättömyysostaston menettelyssä (ks. analogisesti tuomio 6.10.2021, Hummerin kuva, T-254/20, ei julkaistu, EU:T:2021:650, 59 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 66 EUIPO pyrkii edellä 52 kohdassa mainitulla väitteellään kyseenalaistamaan edellä 65 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä määritellyn todistustaakan jaon, koska se haluaa asettaa riidanalaisen päätöksen sisällön riippuvaiseksi delegoidun asetuksen 2018/625 27 artiklan 4 kohdan mukaisen tarkastelun osalta siitä, onko sellaisten tosiseikkojen tai todisteiden hyväksyminen, joihin on vedottu tai jotka on esitetty ensimmäisen kerran valituslautakunnassa, riitautettu valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä. Valituslautakunnan velvollisuus noudattaa lainsäädäntöä muun muassa sen valvoessa todisteiden hyväksymistä lakisääteisten edellytysten ja perustelemista koskevien vaatimusten osalta ei voi kuitenkaan riippua siitä, että osapuolet vaativat siltä tällaista valvontaa.
- 67 Vastaavasti EUIPO:n esittämä näkemys merkitsisi sitä, että valituslautakunnan menettelyn osapuolet veloitettaisiin varmistamaan, että valituslautakunta noudattaa delegoidun asetuksen 2018/625 27 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja menettelyllisiä velvoitteitaan, jotka ovat luonteeltaan sitovia ja jotka on tutkittava viran puolesta.
- 68 Näin ollen on todettava, että siitä riippumatta, ettei kantaja riitauttanut sellaisten tosiseikkojen tai todisteiden hyväksymistä, joihin on vedottu tai jotka on esitetty ensimmäisen kerran valituslautakunnassa, valituslautakunta oli joka tapauksessa asetuksen N:o 6/2002 63 artiklan 2 kohdan, luettuna yhdessä delegoidun asetuksen 2018/625 27 artiklan 4 kohdan kanssa, mukaisesti velvollinen tutkimaan tämän hyväksymisen ja esittämään syyt, joiden vuoksi se hyväksyi kyseiset seikat.

- 69 Toiseksi myöskään EUIPO:n väitteet, joilla pyritään osoittamaan, että delegoidun asetuksen 2018/625 27 artiklan 4 kohdassa säädetty edellytykset täyttyivät käsiteltävässä asiassa, eivät voi menestyä.
- 70 Tältä osin on muistutettava, että oikeuskäytännön mukaan päätöksen perustelujen on sisällyttävä itse päätökseen eikä niitä voida esittää EUIPO:n jälkikäteen antamalla selityksillä lukuun ottamatta poikkeuksellisia olosuhteita, jotka eivät ole kyseessä silloin, kun asia ei ole kiireellinen. Tästä seuraa, että päätöksen itsessään on lähtökohtaisesti oltava riittävä eikä sen perusteluina voida pitää sellaisia kirjallisia tai suullisia selityksiä, jotka on annettu jälkeenpäin kyseistä päätöstä koskevan kanteen jo ollessa unionin tuomioistuinten käsiteltävänä (ks. tuomio 12.12.2017, Sony Computer Entertainment Europe v. EUIPO – Vieta Audio (Vita), T-35/16, ei julkaistu, EU:T:2017:886, 57 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; ks. vastaavasti myös tuomio 14.3.2018, Gifi Diffusion v. EUIPO – Crocs (Jalkineet), T-424/16, ei julkaistu, EU:T:2018:136, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen].
- 71 Koska käsiteltävä asia ei ole kiireellinen, siinä ei ole kyse poikkeuksellisista olosuhteista, joiden perusteella EUIPO voisi antaa jälkikäteen selityksiä täydentääkseen riidanalaisen päätöksen perusteluja. Käsiteltävässä asiassa annettujen selitysten ei joka tapauksessa voida katsoa täydentävän olemassa olevaa perustelua, koska ne muodostavat täysin uuden perustelun.
- 72 Lisäksi oikeuskäytännön mukaan perustelujen puutteellisuudet riittävät jo itsessään perusteeksi riidanalaisen päätöksen kumoamiselle (ks. vastaavasti tuomio 2.4.1998, komissio v. Sytraval ja Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 78 kohta). Näin ollen on todettava, että edellä 50 kohdassa mainittu valituslautakunnan tekemä virhe johtaa riidanalaisen päätöksen kumoamiseen.
- 73 Tätä päätelmää ei voida kyseenalaistaa myöskään oikeuskäytännöllä, jonka mukaan kantajalla ei ole minkäänlaista perusteltua intressiä vedota perusteluvollisuuden noudattamatta jättämiseen tapauksessa, jossa on jo varmaa, että riidanalaisen päätöksen kumoaminen johtaisi ainoastaan uuteen päätökseen, joka on samanlainen kuin kumottu päätös (tuomio 29.9.1976, Morello v. komissio, 9/76, EU:C:1976:129, 11 kohta ja tuomio 3.12.2003, Audi v. SMHV (TDI), T-16/02, EU:T:2003:327, 97 ja 98 kohta).
- 74 Yhtäältä ei nimittäin voida sulkea pois sitä, että valituslautakunta voi asetuksen 2018/625 27 artiklan 4 kohdassa säädettyjen edellytysten tarkastelunsa perusteella todeta, ettei se hyväksy tosiseikkoja tai todisteita, joihin on vedottu tai jotka on esitetty ensimmäisen kerran valituslautakunnassa. Unionin yleisen tuomioistuimen ei pidä kuitenkaan arvioida kyseisiä todisteita EUIPO:n sijasta (ks. vastaavasti tuomio 28.9.2016, European Food v. EUIPO – Société des produits Nestlé (FITNESS), T-476/15, EU:T:2016:568, 68 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 75 Toisaalta ei myöskään voida sulkea pois sitä, että riidanalaisen päätöksen lopputulos olisi erilainen, jos valituslautakunta päättäisi olla hyväksymättä tosiseikkoja tai todisteita, joihin on vedottu tai jotka on esitetty ensimmäisen kerran valituslautakunnassa. EUIPO myöntää tältä osin vastineessaan, että nämä seikat tukivat valintalautakunnan päätelmiä, jotka koskivat kyseessä olevan tuotteen ulkoasun piireiden teknisen käyttötarkoituksen arviointia.
- 76 Näin ollen on todettava, että riidanalaisen päätöksen kumoamisen jälkeen ei välttämättä tarvitse tehdä uutta samanlaista päätöstä.

- 77 Kantajan toinen kanneperuste on siten hyväksyttävä, eikä sen kyseisen kanneperusteen tueksi esittämiä muita väitteitä, jotka koskevat muun muassa asetuksen N:o 6/2002 63 artiklan 1 kohdan rikkomista, ole tarpeen tutkia.
- 78 Kaiken edellä esitetyn perusteella kanne on hyväksyttävä ja riidanalainen päätös siten kumottava, eikä ensimmäistä kanneperustetta ole tarpeen tutkia.

Oikeudenkäyntikulut

- 79 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.
- 80 Kantaja on vaatinut, että EUIPO veloitetaan korvaamaan unionin yleisessä tuomioistuimessa ja EUIPO:ssa käydyistä menettelyistä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.
- 81 Koska EUIPO on hävinnyt asian, se on veloitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan kantajalle unionin yleisessä tuomioistuimessa käydystä menettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.
- 82 Mitättömyysoastossa käytyyn mitättömäksi julistamista koskevaan menettelyyn ja valituslautakunnassa käytyyn muutoksenhakumenettelyyn liittyvistä kuluista on muistutettava, että unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 190 artiklan 2 kohdan nojalla asianosaisille asian käsittelystä valituslautakunnassa aiheutuneita välttämättömiä kustannuksia pidetään korvattavina oikeudenkäyntikuluina. Tämä ei kuitenkaan koske mitättömyysoastossa käydyistä menettelyistä aiheutuneita kustannuksia.
- 83 Tästä seuraa, että kantajan vaatimus, jonka mukaan EUIPO on veloitettava korvaamaan mitättömyysoastossa ja valituslautakunnassa käydyistä menettelyistä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut, voidaan hyväksyä ainoastaan valituslautakunnassa käydystä menettelystä aiheutuneiden välttämättömien kulujen osalta. Näin ollen EUIPO veloitetaan korvaamaan viimeksi mainitusta menettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut sekä unionin yleisessä tuomioistuimessa käytyyn menettelyyn liittyvät oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) Euroopan unionin teollisoikeuksien viraston (EUIPO) kolmannen valituslautakunnan 5.7.2021 tekemä päätös (asia R 1070/2020-3) kumotaan.**
- 2) EUIPO velvoitetaan korvaamaan sekä EUIPO:n valituslautakunnassa että unionin yleisessä tuomioistuimessa käydystä menettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.**

Tomljenović

Nömm

Kukovec

Julistettiin Luxemburgissa 30 päivänä marraskuuta 2022.

Allekirjoitukset